

نیمه تمام آسیا، چیزی نیست که عطش پروفیسور را سیراب کند.

برانکو هر چند قرارداد خود را تا پایان لیگ هجدهم تمدید کرده است اما هنوز چند ابهام باقیست. آیا در صورت جدایی کی‌روش از تیم ملی - ولو با صعود از مرحله گروهی جام جهانی - باز هم ایوانکوویچ سکنداری پرسپولیس را ترجیح می‌دهد یا جنگ دوباره با کارلوس کلید می‌خورد؟ آیا در صورت صعود پرسپولیس در جام باشگاه‌های دوسال بعد، باز هم برانکو انگیزه ای برای ماندن دارد؟ رفتن احتمالی طارمی و تنگ شدن دست پروفیسور در خط حمله، روند رو به رشد پرسپولیس را لکه‌دار نمی‌کند و از همه مهم‌تر، آیا این پرسپولیس واقعا برای برانکو است؟ صدامت که نظم بالای تیم، نشان از مربی‌گری باکلاس او دارد اما آیا ایوانکوویچ، پس از دو قهرمانی پیاپی، باز هم رسالت نافرجامی در جمع سرخ‌ها خواهد داشت یا مانند قلعه‌نویی، دامن‌گیر ایده‌آل طلبی خود می‌شود؟

از افاضلی و قلعه‌نویی تا شفر - برانکو کامروایان و عصبی‌های لیگ!

افاضلی با کسب چهار امتیاز از پرسپولیس و تراکتور، استارت کاری را در نفت زده است که بی‌انصافی است آن را کارستان ندانیم. یحیی، بازنده همه تقابل‌های داخل و بیرون باشگاه، باید آرام آرام آماده تحویل نیمکت به دنیزلی شود. کریمی در سپیدرود هم طبق انتظار حرف تازه‌ای برای گفتن ندارد و پدیده هم مثل پارس، بردن را از یاد برده است. قلعه‌نویی اما احتمالا بی‌دغدغه‌ترین مربی این روزهای لیگ است. کسی که دربی را برده و دعوایی با کرانچار ندارد. هر چند در تهران، غائله شفر - برانکو به نظر تمام شده می‌رسد اما نکته مهم در بیشتر شدن فاصله امتیازی پرسپولیس و استقلال، محرمیت چپاروف، نقش اصلی دعوا بود. هر چند بعید به نظر می‌رسد که شفر، واقعا هدف اصلی را در قهرمانی لیگ ببیند اما هل‌من‌مبارز طلبیدن‌های پیرمرد آلمانی، به اندازه کافی روی اعصاب پروفیسور مارش رفته است. اعتراض به محرومیت‌های اجرایی و بخشیده شده، تقریبا موضوع اصلی مصاحبه‌های شفر و برانکو در هفته اخیر بود اما سرمربی آبی‌ها با اظهار بی‌تفاوتی نسبت به این موضوع، شاید با غیرمحمول دانستن قهرمانیش در لیگ، خود را برای دربی، حذفی و آسیایی آماده می‌کند که دیگر چپاروف را به همراه خواهد داشت.

حواشی سرخابی، علی‌الحساب خاموش شد اما معلوم نیست تندباد شهر آورد، دوباره آتش زیر خاکستر رامشعل کند یا نه!

هر چند یحیی قافیه را به آبی‌های پایتخت نباخت اما هنوز جایگاه محکمی روی نیمکت ندارد. سرمربی تیمی که در ابتدای فصل از بارگیری محروم بود و حالا هم شانس برای قهرمانی در لیگ یا حذفی ندارد، به کدامین گناه باید استرس اخراج را به دوش کشیده و تیمش را هدایت کند آقای رییس؟ پست‌های وقت و بی‌وقت آلترناتیو کروات کدام درد را از استقلال منصوریان دوا کرد که حالا استوری دنیزلی گره از کار گل محمدی باز کند؟

عادل - استقلال؛ سردتر از همیشه!

بعد از سال‌ها، دوباره اعتراض به فردوسی پور روی سکوی آزادی شکل گرفت. عادل که سابق بر این، در دوره قلعه‌نویی مورد حمله هواداران استقلال قرار گرفته بود، این بار در زمان شفر آلمانی نقد شد تا شاید این بار فرصتی برای تامل بیشتر داشته باشد.

هر چند رابطه میان مجری با سابقه نود و استقلالی‌ها، چندسالی هست که روندی نزولی را طی می‌کند، اما این بار فارغ از کلیشه‌های همیشگی انگ زدن به مجریان، مبنی بر تیم مورد علاقه آن‌ها، موجی هدفمند علیه نود و مجری برنامه شکل گرفته است.

شاید نقطه عطف ماجرا درست همان روزی بود که حسینی به درخواست عادل جواب رد داد.

در فضایی که همه منتظر بودند، حسینی هم مانند سایر بازیکنان موفق لیگ، پس از حضور در برنامه نود با افت فنی مواجه شود، گلر استقلال به کمپین مجازی آبی‌ها مبنی بر تحریم نود بله گفت تا باشگاه استقلال، با حضور او روی آنتن شبکه سه موافقت نکند.

هر چند آمار حسینی بدون رعایت خرافات هم شکست اما حالا شاید جنک کمی علنی‌تر باشد. وقتی که شکاف بین استقلالی‌ها و نود به بازیکنان تیم هم رسیده باشد و دیگر قلعه‌نویی، رحمتی یا حتی مجیدی نقشی در غائله نداشته باشند.

این قرمز منه؟

شعار معروف پرسپولیس‌ها هنوز هم کاربرد دارد. تیم برانکو در آستانه بزرگترین رکورد تاریخش با دو قهرمانی متوالی قرار دارد و هر چند باز هم دستش از جام حذفی کوتاه ماند، اما وسوسه قهرمانی در پروژه